

[Grove]

produktion. Hvis vi forøgede produktionen noget, så ville vi få en endnu større indtjening. Det er derfor, vi siger, at det vil være til gavn for hele samfundet, at man fik gang i dette foretagende, og derfor ønsker vi at gøre det på denne måde. Det er jo ikke uden fortillfælde, for vi har jo vedtaget en lov om generationsskifte vedrørende familiehandel.

Om vi skal ind på den tanke, som statsminister Kampmann nej, det er han ikke blevet endnu, men så skatteminister Kampmann var inde på, det ved jeg ikke. Jeg tror ikke, det vil virke ret retfærdigt baseret på de vurderinger, vi har her i landet. Vi ved jo ganske nøje, hvordan værdistigningerne har været, f. eks. her i København 40-50 pct. og i Jylland op til 130 pct., men det er jo ikke et reelt udtryk for den værdistigning, der har været. Der kan lige så godt være tale om en fejlsvurdering sidste gang. Alligevel vil man sige: ja men der har været en inflationsstigning så stor derovre, på 130 pct. Det har der vitterlig ikke. Det kan lige så godt være en fejlsvurdering sidste gang. Derfor vil det være meget uretfærdigt at gå ud fra dette.

Skal vi ind på dette, så skal vi ind på en helt anden vurdering, hvor man tager kurstab og det hele med ind. Så skal vi ind på en kontantvurdering.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Den konservative ordfører antydede, at jeg nok også kendte problemet med de mange gamle landmænd – jeg tror, det var ordene. Ja, disse mange gamle landmænd med den lille produktion, det var det argument, jeg brugte i sin tid, da jeg forsøgte at overtale de konservative til at støtte vort forslag, der byggede på, at for fremtiden skulle inflationsgevinsten ikke beskattes gennem særlig indkomstskat. Men de konservative ville ikke dengang.

Hagen Hagensen (KF):

Det, der får mig til at sige et par ord nu, er skatteministerens bemærkninger om, at der skulle være en forskel i det, som det konservative folkeparti giver udtryk for, når det drejer sig om særlig indkomstskat. Skatteministeren ved meget vel, at vi ikke på nogen måde er tilhængere af den særlige indkomstskat. Det er sagt mange gange fra denne ta-

lerstol, og det skal også siges i dag. Men vi prøver fra tid til anden på den ene eller den anden måde at lempe på forholdene, og det, vi drøfter her i dag, er fra vor side ment som en håndsrækning til det generationsskifte i landbruget, som vi fortsat mener der er behov for.

Vi er meget gerne med til at drøfte – men dér er ministeren nok ikke med – om vi kunne afskaffe den særlige indkomstskat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om påligning af indkomst- og formueskat til staten. (Forhøjelse af grænsen for bidrag til § 8 A-foreninger og -institutioner) [af Arne Bjerregaard (KrF) m.fl.]

(Lovforslag nr. L 127. Fremsat 13/12 77).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Efter forslaget skal der fremtidig kunne fratrækkes indtil 3.000 kr. mod nu højst 1.000 kr. ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, hvor der gives gaver til godkendte § 8 A-foreninger og -institutioner. Det er jo et forslag, vi kender fra tidligere, idet det har været til første behandling i forrige samling den 1. maj. Da udtrykte jeg, at vi er betænkelige, vi er modstandere af at forøge allerede eksisterende fradrag. Vi ønsker en sanering, og det får man jo ikke frem ved at forøge de eksisterende fradragmuligheder. Der-

[Ministeren for skatter og afgifter]

for kan vi ikke medvirke til forslaget's gennemførelse.

Camre (S):

Jeg kan på den socialdemokratiske folketingsgruppes vegne give fuldstændig tilslutning til de bemærkninger, som ministeren for skatter og afgifter netop har fremsat.

Ove Jensen (FP):

Det problem, som kristeligt folkeparti her rejser med grænsen for bidrag til § 8 A-foreninger og -institutioner, er jo kun ét ud af mange i vort nuværende udviklede og uretfærdige indkomstskattesystem. Der kan peges på mange andre områder, hvor der er mere behov for reformer, f.eks. beskatningen af medhjælpende hustruer, der bliver behandlet ganske urimeligt. Det er et meget større problem end det, kristeligt folkeparti her rejser.

Som det sikkert ikke er hr. Arne Bjerregaard ubekendt, har vi i fremskridtspartiet den principielle opfattelse, at skattelettelse skal gives ved at forhøje den skattefri bundgrænse og derved over en årrække afskaffe indkomstskatten. Når det er sket, så vil det problem, som hr. Arne Bjerregaard her har rejst, også være løst – og vel at mærke på en meget bedre måde end den, hr. Arne Bjerregaard her har foreslået, idet der så overhovedet ikke vil være nogen begrænsning for, hvor stort et beløb den enkelte kan give til foreninger, institutioner og andre.

Jeppe Kristensen (V):

Forslaget går som allerede nævnt ud på, at der i loven om påligning af indkomst- og formueskat til staten skal ændres et enkelt tal i § 8 A, nemlig 1.000 kr. til 3.000 kr., og begrundelsen er den, at man ikke har ændret på det beløb siden 1960. Kristeligt folkeparti mener altså, at der er behov for en pristalsregulering, som giver den forøgelse fra de 1.000 kr. til de 3.000 kr.

Man kunne jo fristes til at stille spørgsmålet: hvordan har ordningen virket i de år? Det kan man ikke få tal for umiddelbart, men der er ikke tvivl om, at der er ydet mange gavebeløb til institutioner, stiftelser, foreninger osv. i løbet af den årrække, og måske også så store beløb i visse tilfælde, at stiftel-

ser og institutioner kan takke deres eksistens for, at gaverne er ydet.

Der er skudt mange nye idrætshaller op ude omkring i landet, som delvis skyldes gaver fra folk, som har villet støtte sådanne initiativer. Derigennem har vi fået skabt muligheder for, at ungdommen på frivillig basis har kunnet få et sted at udøve deres idræt.

Vi er af den formening fra venstres side, at det er en god liberal ordening, vi har her, hvor man kan lade enkeltpersoner selv afgøre, om man ønsker at støtte dette eller hint, og den ordening ønsker vi fortsat.

Vi vil godt være med til at se på en forøgelse af beløbet fra de 1.000 kr. til de 3.000 kr. Vi vil være med til en velvillig behandling af forslaget i udvalget.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg tror ikke, der er grund til for mig at gøre særlig mange bemærkninger til dette forslag. Man kender vor holdning. Vi går ind for, at man skal have denne adgang til at fratække gavebeløb i den selvangivne indkomst. Og når der er gået så mange år, siden man fastsatte grænsen, kan der være god grund til at kigge på, om tallet stadig væk skal blive stående ved de 1.000 kr., eller om det skal hæves. Jeg vil understrege, at jeg tror nok, det skal hæves. Om man så netop har ramt det rette tal her, lad os se på det.

Der kunne i den forbindelse være grund til at sige, at man måske nok i visse tilfælde er gået lidt langt ud med denne adgang til at trække gaver fra. Jeg tænker f.eks. på foreninger som – det er vist nævnt før engang herinde – den jyske hingst. Det er nok et problem, hvor lang den liste skal være.

Men der er for mig ingen tvivl om, at det er meget afgørende for meget af den virksomhed, der foregår for at hjælpe andre, at den virkelig får en understøttelse i kraft af de gaver, der kan ydes her. Jeg tror ikke, den ville få det samme omfang, hvis der var tale om, at man skulle svare skat af de gavebeløb; så ville de blive mindre og dermed også mindre værd for dem, der skal gøre brug af dem.

Alt i alt vil vi gerne være velvilligt indstillet over for at se på, hvor grænsen skal ligge. Vi er modsat ministeren tilhængere af at få en smidig skattelovgivning. Ministeren vil have den stram, uden fradrag af den ene el-

[Hagen Hagensen]

have den stram, uden fradrag af den ene eller den anden art. Der hører vi altså ikke hjemme.

Bollmann (CD):

Jeg skal på CD-gruppens vegne sige, at vi er positive over for forslaget, som vi også har været tidligere. Det må erkendes, at der tilsyneladende ikke er den store interesse fra regeringens side for at være med til at gennemføre forslaget, selv om argumentet om, at man ikke skal udvide fradragene, næppe holder. Det er jo ikke lang tid siden, vi med socialdemokratiets stemmer gennemførte fradragsregler for isolering. Og det er vel heller ikke sådan, at skatteministeren i dag kan lægge et forslag frem om afskaffelse af samtlige fradrag og samtidig have sikkerhed for, at et flertal her i folketinget står bag ved et sådant forslag.

Jeg skal ikke gå ind i en større principiel debat om skattefradrag, men blot bemærke, at der ganske givet har været en meget fornuftig begrundelse for at indføre de forskellige fradrag. Så må der også være en lige så god eller endnu bedre begrundelse for at afskaffe dem. Vi finder, at man ikke blot kan sige: vi kan ikke lide fradragene. Baggrunden for at yde det her omhandlede fradrag er fornuftig, fradraget er nyttigt, og en form for pristalsregulering forekommer rimelig.

Vi kan derfor tilsige en positiv udvalgsbehandling af lovforslaget.

Ole Olsen (SF):

Jeg kan ord til andet erklære mig enig i, hvad skatte- og afgiftsministeren sagde. Jeg var lige ved at blive fristet af hr. Bollmanns bemærkninger om forbedringer, som kunne trækkes fra, til at sige, at så kunne denne slags åndelige forbedringer også trækkes fra. Men jeg skal nok undlade bemærkningen.

Vi er imod. Vi ønsker en sanering og ikke en forøgelse af fradragene.

Kaj Hansen (DKP):

Der er to aspekter i denne lovgivning. Det ene er, at en række institutioner og foreninger kan nyde godt af denne lov ved at få beløb tilstillet, som kan gøres skattefri af den, der giver disse beløb. Men der er en lang række institutioner og organisationer, der i virkeligheden diskrimineres; de udfører me-

get godt og fornuftigt samfundsmæssigt arbejde, men de kan ikke komme i betragtning.

Vi er ikke tilhængere af den fradragsjungle. Det bedste var helt at afskaffe den. Vi kan jo se i udvalget, om der kan blive flertal for helt at afskaffe den lovbestemmelse, som vi her behandler.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kan ikke anbefale, at vi gennemfører dette lovforslag.

Der er ét spørgsmål, som jeg forfærdelig gerne ville have svar på fra kristeligt folkeparti. Hvorfor er det mere velbehageligt, at rige giver, end at fattige giver? Sagen er jo, at den regel, vi har, virker på den måde, at når man giver 1.000 kr., så vil en mand med en stor indkomst få en skatterabat på 700 kr., medens en mand med en lille indkomst vil få en skatterabat på 400 kr. Hvorfor skal det være sådan? Hvorfor skal der være den forskel på himmel og jord for kristeligt folkeparti?

Jeg kunne måske minde hr. Arne Bjerregaard om Markus, kapitel 12, vers 42-44, og Lukas, kapitel 21. Nu skal hr. Arne Bjerregaard ikke se så fortvivlet ud. Det er det skriftsted, der drejer sig om enkens skærv, hvor der bliver gjort opmærksom på, at det er den, der er virkelig værdifuld, og ikke den, der gives af den, der har den store overflod.

Hvis kristeligt folkeparti ville tage disse ord til sig fra Det nye Testamente og vende sagen om, så vil vi gerne snakke om dette forslag. Der er f. eks. den udvej, som vi har peget på, at det kunne være ens - i det mindste - for store og små med hensyn til skatterabat. Eller den, som der er peget på i betænkninger fra skatteudvalg, at man ikke får lov at trække det fra sin indkomstskat, men når der gives dokumenterede gaver, så gives der offentligt tilskud af samme størrelsesorden. Det bliver ikke dyrere for det offentlige. Men det ville være bedre i overensstemmelse med den kristendom, som hr. Arne Bjerregaard og hans parti ellers fører så kraftigt frem.

Alfred Hansen (DR):

Retsforbundet kan ikke medvirke til vedtagelsen af det foreliggende lovforslag. Vi finder, at det er en besynderlig blanding med

[Alfred Hansen]

hensyn til, hvem der kan få, og hvem der ikke kan få. Vi ville gerne have støttet et forslag, som fjernede en fradragsret som den, man har i øjeblikket. Vi har ikke indtryk af, at det, det danske folk hungrer efter, er en mere indviklet skattelovgivning med flere fradrag, altså at fradragsjunglen udvides. Det, vi har behov for, er en forenkling, og jeg synes, vi også med kristeligt folkepartis tilslutning fremover ihærdigt burde bestræbe os på at simplificere hele skattesystemet.

Det er nu engang sådan, at hvis man giver en fordel til nogle, hvis man begunstiger nogle ved at give dem fradragsmuligheder for f. eks. gaver, så vil det naturligvis medføre en ulempe for andre. Samfundet skal bruge et bestemt provenu; vi kan diskutere og være vildt uenige om, om det skal være via jordafgifter og skat på arbejdsfrie indtægter, der skal ind i samfundets kasse, eller det skal være over den skattepligtige indtægt. Men uanset hvilken holdning vi har, så står det helt klart, at så længe vi har en indkomstskat, vil fordele for nogle medføre ulemper for andre, og det er ikke noget, som vi fra retsforbundets side vil billige.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal takke for den behersket positive indstilling. Der var i alt fald 2-3 partier, som ville være med.

Skatteministerens indstilling forbavser mig ikke, den har jeg hørt nogle gange før – alt imens vi stadig fortsætter med de samme skatteregler. Det er den samme ordlyd: vi skal have ændret fradragene, vi skal have dem væk. Samtidig fortsætter vi med fradragene. Skatteministeren har nylig heroppefra foreslået nye fradragsregler med hensyn til isolering for boliger, isoleringsfradrag, som han jo varmt anbefalede. Derfor kan jeg ikke forstå, at ministeren ikke kan være med til – ikke at anbefale nye fradragsregler, men blot justere dem, der er, indtil man eventuelt fjerner dem.

Vi har ikke med dette sagt, at vi ikke vil være med til at ændre fradragsjunglen, som så mange har omtalt. Der kan udmærket findes en løsning på dette. Vi vil ikke afvise, at man eventuelt kan sige: disse gaver er så værdifulde for foreninger og institutioner, at dem må vi bibeholde, sådan at hvis yderen giver f. eks. 100 kr., så doubler staten op. Så

kan vi tage dem ud af skattesystemet. Men så længe vi har fradragene, så må vi selvfølgelig justere dem i takt med den almindelige udvikling. Derfor synes jeg nok, ministerens argumenter er lidet holdbare, men de kan selvfølgelig bruges som undskyldning for ikke at være med til en justering.

Vi er i kristeligt folkeparti fortsat af den opfattelse, at de velgørende foreninger og institutioner, som falder ind under § 8 A-fradragene, udfylder nogle af de huller, som et nok så velfungerende statssamfund altid vil efterlade. Vi er heller ikke i tvivl om, at mange af disse – jeg siger ikke alle, men mange af disse – mere hensynsfuldt og billigere end staten vil kunne udfylde de huller, som er opstået, fordi staten med sine stive rammer aldrig nogen sinde vil kunne tilpasse sig visse enkeltborgeres situation eller, havde jeg nær sagt, fuldstændige behov i et samfund. Samfundsøkonomisk set og ud fra en medmenneskelig betragtning finder jeg det derfor væsentligt at bevare disse fradragsordninger eller i hvert fald disse aktiviteter, som udspringer fra disse foreninger og institutioner under § 8 A.

Derfor er det beklageligt, at et stort flertal ikke vil være med dertil. Men jeg kan selvfølgelig håbe på, at den negative indstilling her i salen kunne ændre sig oppe i udvalget.

Hr. Bernhard Baunsgaard kom med nogle bibelcitater, som var møntet på os, idet han sagde, at vi ikke ville tage hensyn til den fattige enkes skærv, som var mere velbehagelig end gaven fra den rige. Ja men forslaget her opfylder netop den hensigt. Med dette kan man lokke de rige til at give meget, medens den fattige kan nøjes med en enkelt skærv. Det er da det, der er logikken i dette. Selvfølgelig vil de rige give meget, og de, som ikke kan få så store fradrag, vil give mindre. Hr. Bernhard Baunsgaard siger, at hvis den rige giver 1.000 kr., så betales kun de 300 kr., men hvis den fattige giver 1.000 kr., så betales der 600 kr. Ja men kære venner, hvis nu den rige derudfra kommer til det resultat: ja men så kan jeg godt give 3.000 kr. mere, så er formålet jo opnået, nemlig at støtte disse foreninger og disse institutioner, som vort samfund i al fald ville være fattigt uden, og som mange enkeltpersoner ville være fattigere uden.

Der bliver sagt, at man får noget. Man får jo ingenting, for når man har givet beløbet

[Arne Bjerregaard]

væk, så har man da givet det væk, så har man ingenting tjent ved det. Vi får bare de rige til at give mere end de fattige. Det er helt i overensstemmelse med den lære, jeg vedkender mig.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Jeg beklager, at der er noget, hr. Arne Bjerregaard har misforstået. Situationen er den, at for de rige giver *staten* mere end for de fattige.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Revision af § 28).

(Lovforslag nr. L 168. Fremsat 19/1 78).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Karl Nielsen (S):

Når skatteministeren fremsætter dette forslag, så er det bl. a., fordi der i lov nr. 509 af 2. oktober 1974 var indsat en bestemmelse om, at § 28 skulle optages til revision i folketingsåret 1977-78. Ministeren har så benyttet lejligheden til at foretage enkelte mindre tekniske og redaktionelle ændringer.

Socialdemokratiet har med tilfredshed bemærket, at bestemmelsen i § 28 dels har virket efter hensigten, nemlig at begrænse antallet af nulskatteydere, dels ikke har givet administrative vanskeligheder, i hvert fald ikke

af nævneværdig art, for de skattelignende myndigheder.

Vi har også med tilfredshed bemærket, at ministeren i sin fremsættelsestale oplyser, at der for året 1975 kun har været 34 påklagede skattesager af den art til skatterådene og 4 til landsskatteretten. Dette understreger bl. a., at lovbestemmelsen forstås af de berørte skatteydere samt af revisorerne.

Ved lovbestemmelsens vedtagelse i 1974 var der her i tinget et stort flertal, der stemte for § 28. Vi er sikre på, at der også denne gang findes et stort flertal for opretholdelsen af bestemmelsen. Socialdemokratiet skal for sit vedkommende tilsige ministeren støtte til gennemførelse af forslaget.

Ove Jensen (FP):

Den bedste revision, man kan give § 28 i ligningsloven, er at få den ophævet hurtigst muligt, som fremskridtspartiet så ofte har påpeget, og det vil være vort udgangspunkt under de videre forhandlinger i udvalget.

Anders Andersen (V):

Venstre er som tidligere imod paragraffen og vil arbejde på, at den bliver ophævet.

Det har nu vist sig, at det, vi tidligere har sagt om denne lovbestemmelse, har været rigtigt, nemlig at det først og fremmest er mindre, selvstændige virksomheder, der rammes af den. Den blev jo i sin tid gennemført ud fra den agitation, der fremførtes i forbindelse med nulmillionærers indtægtsforhold. Nu har paragraffen altså virket i et par år. Det kan jo være interessant i udvalget at få undersøgt, hvor mange nulmillionærer man har ramt, og hvor mange selvstændige mindre virksomheder man har ramt; virksomheder, som af forskellige årsager kan komme ud for, at de har en lille indtægt. Det kan være forretningen, der måske er gået dårligt et år af forskellige årsager. Det kan være en produktionsvirksomhed, der af forskellige årsager har haft dårligt resultat. Det kan være en dårlig høst, der influerer på det overskud eller den indtægt, man eventuelt har. Netop i en sådan periode har sådanne virksomheder brug for, at man kan bruge afskrivningsreglerne og derved i hvert fald sætte et plaster på det sår, som en mindre indtægt medfører.